

תת"ע (חיפה) 8443-07-25 - מדינת ישראל נ' אבו ריא יוסף

תת"ע (חיפה) 8443-07-25 - מדינת ישראל נ' אבו ריא יוסף שלום חיפה

תת"ע (חיפה) 8443-07-25

מדינת ישראל

נגד

אבו ריא יוסף

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[11.01.2026]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא הוא שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה, וכי מי שנהג היה אביו, מר חוסאם אבו ריא. כן טוען כי לא

התייצב לדיון נוכח טעות משרדית של בא כוחו, אשר הכין בקשת דחייה אשר לא הוגשה בפועל עקב טעות משרדית.

עוד טוען, כי במועד הרלוונטי בא-כוחו היה חולה דבר אשר גרם לתקלה המשרדית ולאי הגשת הבקשה.

המאשימה טוענת כי טעות משרדית אינה סיבה לביטול גזר דין שניתן בהיעדר ומשכך מתנגדת לבקשה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

צודקת המשיבה בטענתה כי שעה שהנאשם ידע על מועד הדיון הקבוע בעניינו, היה עליו להתייצב אליו כדין. אין בעצם

העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדין.

ר' לעניין זה עפ"י ת"פ 66594-03-24 ארתור דילן (2.5.24) ממנו ניתן להקיש לעניינו:

"המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש

בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן

מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית

הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל

החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני

תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כן ר' עפ"י (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 803, 793; רע"פ 8862/21 מסארה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

כמו כן, בפסיקה נקבע זה מכבר כי שגגה ושכחה, כמו גם טעות משרדית, אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבות" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 אסדי (פורסם בנבו)] וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו).

ממילא יאמר, כי גם לו היתה נסרכת הבקשה בזמן, על הנאשם/ בא-כוחו הייתה מוטלת אחריות להמתין להחלטת בית המשפט, ולא לעשות דין לעצמו ולבחור שלא להתייצב. ר' לענין זה עפ"ת 33465-10-21 מוחמד עבדאללה נ' מדינת ישראל (23.6.22):

"אין חולקין כי ב"כ המערער הגיש בקשות לבית משפט קמא לדחיית הדיון, ואולם נוכח עיתוי הגשת הבקשות בערבו של יום הדיון או ביום הדיון עצמו, אלה לא הגיעו לידי המותב על אף שהדיון נערך בשעה מאוחרת יחסית. עם זאת, בא כוחו דאז של המערער עו"ד סלאמה, לא יכול היה לפטור עצמו מהתייצבות לדיון בשל עצם הגשת הבקשות לדחיה או להניח כי אלה תתקבלנה בשל שיקולים מנהליים של המותב, וכבר נפסק כי משהוגשה בקשה לדחיית הדיון על המבקש לבדוק את ההחלטה שהתקבלה בה, וכי "אין... לקבל את הטענה כי סבר לתומו שהבקשה תתקבל. האחריות בעניין זה מוטלת עליו ולא ניתן להגיש בקשה בבחינת "שגר ושכח". (רע"פ 823/21 עדנאן טאטור נ' מדינת ישראל, 8.2.21). (וכן ראו בעניין זה: רע"פ 222/13 עודה מחמוד נ. מדינת ישראל, 17.1.2013); רע"פ 1798/15 שירן עמי נ' מדינת ישראל, 20.4.2015; רע"פ 3313/17 מוחמד עאסלה נ' מדינת ישראל, 27.4.2017); רע"פ 849/22 גלאנו גוצ'יה נ' מדינת ישראל, 6.2.2022)".

בנוסף, לא מצאתי כי יש באישור המחלה שהוצג כדי להצדיק את הבקשה. עיון באישור שהוצג מלמד כי זה נכתב על סמך ביקור אצל הרופא בשעה 16:06 יותר משעתיים לאחר הדיון (13:55), יותר משעה לאחר שב"כ המבקש כבר צפה בפסק הדין (14:57 על פי מערכת נט המשפט) ואף 20 דקות לאחר שהוגשה הבקשה לביטול פסק הדין (15:46).

יתירה מכך, אישור המחלה אינו מתיישב עם טענת עורך הדין לפיה באותו יום הופיע בשני דיונים בצפת ובעכו, על סמך הנחתו כי בקשת הדחיה הוגשה (ר' סעיף 4 לבקשה).

אף טענת המבקש לפיה לא הוא שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אלא אביו, מר חוסאם אבו ריא, דינה להידחות. עיון בתצהירם של המבקש ואביו מגלה כי המדובר בתצהירים לקוניים, אשר אינם נתמכים במסמכים או ראיות אחרות, ואינם מבססים כדבעי את היותו של הרכב בחזקתו של אבי המבקש; ור' לענין זה הדברים שנאמרו ברע"פ 8427/17 אמנון סאלם ((25.3.18):

כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (ענין נג'אר). בענין סמארה, טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן "תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר" (וראו גם, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל (19.4.2012)). לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחת. פסק הדין מיום 07.12.25 יוותר על כנו. זכות ערעור כחוק. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ו, 11 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.